

Ankara Gar Binası

Başkent'in erken Cumhuriyet döneminde gerçekleştirilmiş en görkemli yapıtlardan biri olan Ankara Merkez Garı, yapılışındaki olumlu nitelikler nedeniyle özellikle mekânsal görkemini hiç kaybetmemiştir. Ankara'nın kapısı olarak nitelendirilen Gar Binası, dünyanın savaşa hazırlandığı yıllarda geleneksel ve çağdaş öğeleri bağdaştırma denemesi olarak tasarlanmış ve gerçekleştirilmiştir.

Tarihçe ve Özellikler

1868-1873 yılları arasında Osmanlı yönetimi tarafından yaptırılan Haydarpaşa-İzmit Demiryolunu satın alan Anadolu Demiryolu Şirketi, hattı Ankara'ya kadar uzatmış; 1891 yılında yapılan o günkü iddiasız, iki katlı küçük gar binasına ilk tren 1892 yılında girmiştir.

1923'te başkent olan Ankara'nın nüfusu hızla artmış, konut ve işyeri ihtiyacı baş göstermiş, ulaşım ağının odak noktası haline gelen kentin ana giriş kapısı olan eski gar, artan yolcu kapasitesi karşısında yetersiz kalmaya başlamıştır. Bu nedenle yeni bir merkez garının yapılması karar altına alınmıştır.

Kararın altında dönemin Bayındırlık Bakanı Ali Çetinkaya'nın imzası bulunmaktadır. Jansen Planı çerçevesinde Bayındırlık Bakanlığı tarafından, Almanya'dan Profesör Blum Ankara'ya davet edilip, yapılan görüşmelerde yeni gar binasının anılan yerde olması gerektiği üzerine anlaşma sağlanır ve yeni gar için proje hazırlama görevi Bayındırlık Bakanlığının genç mimarlarından Şekip Sabri Akalına verilir. İnşaatı Abdurrahman Naci Demirağ, kontrolü Devlet Demiryolları Yol Dairesi Reis Muavini Alaettin Arısan üstlenir.

Yeni gar binasının yapımı 1934 Kasım'ında sondaj çalışmalarıyla başlar, 10 Ağustos 1935'te toprak hafriyatı çalışmaları ve 3 Kasım 1935'teki temel atma töreninin ardından, 2 Eylül 1937'de inşaatı tamamlanan yeni gar binası, 30 Ekim 1937'de düzenlenen törenle açılır.

Yalın malzeme kullanma anlayışıyla yapılan Ankara Merkez Garı, kuzeybatı-güneydoğu doğrultusunda, demiryolu hattına paralel bir biçimde yerleştirilmiştir.

Simetrik olan uzun yatay kütleli yapı, öndeki İstasyon Meydanı boyunca kuzeybatı- güneydoğu yönünde uzanmaktadır. Bu tarz, hat boyunca uzanan tek taraflı istasyon yapıları türüne bir örnektir. Çembersel bir hat izleyen ikili sütunlar düzeni ile gazinoya bağlanmaktadır. Giriş kütlelerinin her iki yanında yer alan bodrum üstüne üçer, sonra ikişer ve sağ uçta tek katlı kütlelerden oluşmaktadır. 12 metre yükselen ortadaki ferah salon, üstten ve ön arka cephelerinin geniş cam yüzeylerinden aydınlanmaktadır. Yanlardaki bekleme salonları ve bilet gişeleri bu orta mekâna açılmaktadır. Girişte sağdaki iki katlı kütlelerin üst katı lojmandır. Yan kanatların alt katında berber, postane, lokanta ve Gar Müdürlüğüne ait mekânlar bulunmaktadır.

Bina 150 metre boyundadır. İnsibat derzleri ile 5 kısma ayrılmıştır. Bütün iskelet ve temeller betonarmedir. 23x33 metre ebadındaki büyük holün tavanı 23 metre

Yer	: Ankara
Tarih	: 4 Mart 1935-30 Ekim 1937
İşveren	: Devlet Demir Yolları Umum Müdürlüğü
Statik Tasarım	: Bilgiye Ulaşılamamıştır
Mimari Tasarım	: Şekip Akalın
Yapım	: Abdurrahman Naci Demirağ
Müşavir	: Alaettin Arısan
Bedel	: 777 Bin TL

açıklığında 6 adet demir makasla kapatılmıştır. Tüm katlar 8875 m² ve toplam hacmi 50.200 m³tür.

Gazino binası saat kulesi 40 adet betonarme kazık üzerine inşa edilmiştir. Kulenin yüksekliği zeminde itibaren 32 metredir. Taş kaplama alanı 2500 m² olup, Kayaş civarındaki taş ocağından getirilen taşlarla yapılmıştır. Binanın bütün inşaatında 4000 metreküp betonarme beton kullanılmıştır. Hol antresinde görülen büyük taş kolonlar Hereke'nin taş ocaklarından çıkartılarak getirilmiş, tesviye ve tanzim edilerek yerlerine konmuştur. Binanın inşaatında yüzlerce Türk işçisi çalışmıştır.

1930'ların neo-klasikçiliğinin anıtsal sütun düzeni ile merdiven kulelerinin yuvarlatılmış hatları dönemin önde gelen mimarlık akımlarının birleştirilerek kullanıldığını göstermiştir.

Betonarme iskeleti olan yapı, dıştan Ankara taşıyla kaplanmıştır. Daha sonraki dönemlerde yapının tren yoluna bitişik platformunun üstü çelik ve camdan oluşan bir örtü ile kapatılmıştır. Binanın önünde bulunan onar metre uzunluğundaki sütunlar ve üstlerindeki yatay şerit Hereke taşından yapılmıştır. Girişte bulunan merdiven, orta holün yer döşemesi ve duvarlarının alt kısımları mermerle kaplanmıştır. Gar kompleksi içinde Atatürk Konutu ve Demiryolları Müzesi, Ankara Açık Hava Buharlı Lokomotif Müzesi, Demiryolu Müzesi ve Sanat Galerisi bulunmaktadır.

Mersin Halkevi Binası

Mersin Halkevi binası, geleneksel halkevi mimari tekniklerini eksiksiz sergilemeyi başaran özel bir yapıdır. Halkevi binasını özellikli ve ayrıcalıklı kılan, yapıldığı dönemin tüm zorlu ve caydırıcı etkenlerine karşın başarıyla tamamlanmış olmasıdır. Binanın diğer önemli özelliği en büyük halkevi binası olması, çok amaçlı kullanılabilir bir yapı olarak tasarlanması ve döner sahne teknolojisi kullanılmasıdır. Dünyaca ünlü kültür eserleri, operalar ve temsiller Türkiye’de ilk defa Mersin Halkevi’nde sergilenmiştir.

Tarihçe ve Özellikler

Türkiye Cumhuriyeti temel yapıtaşlarından biri olarak dönem itibarıyla önemli rol üstlenen Halkevleri arasında, Mersin Halkevi kentsel yerleşim ve yapı işlevi açısından beğeni kazanmış bir projedir.

Mersin Halkevi, Mersin halkına toplumsal, kültürel ve sosyal olarak önemli katkılar sağlamış, zaman içinde değişik işlevler kazanıp, kentle gelişen ve değişen bir yapı olmuştur. Mersin Halkevi, Mersin'deki sosyal ve kültürel yaşamın kaynağı olması nedeniyle kentin gelişmesinde önemli bir rol üstlenmiştir.

Mersin Halkevi, Valilik bütçesiyle yapılmış olmasına karşın bölge halkının katkıları da yatırımda önemli bir yer tutmuştur.

Zamanın Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti Mersin'de halkevi yapılması için Mersin Valisi Tevfik Sırrı Gür'ü görevlendirmiş, Valilik bütçesinden yapım için ayrılan 42.000 Lira yapım için yeterli olmayınca, gerekli olan para kent halkı tarafından gönüllü olarak toplanmıştır. Yapım öncesinde tahmini olarak belirlenen 2.800.000 Lira tutarındaki maliyet, çok daha düşük rakamlarla gerçekleştirilmiştir.

Mersin Halkevi Binası, herbiri 4800 m² olmak üzere, iki kattan oluşmaktadır. Halkevi kente hakim bir noktadadır; bina ve simetri aksında bulunan Atatürk heykeliyle önündeki Cumhuriyet Meydanını tamamlayıcı özellikler taşımaktadır. Yapı üzerinde

Yer	: Mersin Cumhuriyet Meydanı
Tarih	: Şubat 1944-Kasım 1946
İşveren	: Mersin Valiliği
Statik Tasarım	: Bilgiye Ulaşılamamıştır
Mimari Tasarım	: Ertuğrul Menteş
Yapım	: Mr. Matisner
Müşavir	: Arif Hikmet Koyunoğlu, Dr. Mukbil Gökdoğan, Raşit Tuğrul
Bedel	: 1,12 Milyon TL (Tahmini keşif 2,8 Milyon TL)

Atatürk'e ait veciz sözler yer almaktadır. Halkevinin iç duvarlarında Vali Tevfik Sırrı Gürün isteği üzerine, Ressam Nurettin Ergüvenin 1946 yılında yaptığı, Mersinin doğal güzelliklerini işleyen resimler bulunmaktadır. Ön yüzü tasarlanırken cephe etkisi dikkate alınmış ama arka cephe tümüyle göz ardı edilmiştir.

Halkevi kentin ihtiyaçlarının karşılanmasında önemli görevler üstlenmiştir. Bina halkevlerinin programına uygun tasarlanmış, kütüphane, okuma salonu, temsil salonu, bahçe, balkon ve meydan bu prensiplere uygun olarak planlanmıştır.

Anıtkabir

Mustafa Kemal Atatürk'e duyulan saygı ve sevginin göstergesi olan Anıtkabir Türkiye Cumhuriyeti'nin en anlamlı eseridir. Kente egemen bir noktada bulunması yapısal görkemini pekiştirmektedir. Mimarisi, kullanılan heykel ve kabartmalar Kurtuluş Savaşını, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş sürecini, Mustafa Kemal Atatürk'ün kişisel özelliklerini yansıtmaktadır. Anıtkabir, 15.000 m²'lik bir alan üzerinde bulunmaktadır.

Tarihçe ve Özellikler

Mustafa Kemal Atatürk 10 Kasım 1938 tarihinde hayata gözlerini yumduktan sonra kısa bir süre için İstanbul Dolmabahçe'de bekletilmiş, daha sonra Ankara Etnografya Müzesine defnedilmiştir. Etnografya Müzesi kalıcı olarak düşünülmediği için yeni bir anıt yeri tespit etmek üzere çalışmalar hemen başlatılmış ve Ankara'nın kente egemen noktası olan Rasattepe uygun görülmüştür.

Anıtkabir projesi düzenlenen yarışmayla belirlenmiştir. Yarışma sonucunda Prof. Emin Onat ve Doç. Orhan Arda imzalı projenin uygulanmasına karar verilmesiyle birlikte kamulaştırma süreci başlatılmıştır. Bayındırlık Bakanlığı ile Emin Onat ve Orhan Arda arasında 4 Temmuz 1944 tarihinde sözleşme imzalanmış, 9 Ekim 1944'te görkemli bir temel atma töreni ile başlayan inşaat 9 yıl sürmüş, 1 Eylül 1953 tarihinde de tamamlanmıştır. Dört aşamada gerçekleşen inşaatın başlaması ve kamulaştırılma çalışmaları için Bayındırlık Bakanlığına 1.000.000 TL. ödenek tahsis edilmiş, 4 Eylül 1944 tarihinde birinci kısım inşaatı ihaleye çıkarılmıştır.

Anıtkabir inşaatı dört aşamada gerçekleştirilmiştir.

Birinci aşama; toprağın düzeltilmesi ve Aslanlı Yolun istinat duvarlarının yapılmasını kapsamaktadır. Müteahhit Yüksek Mühendis Hayri Kayadelen tarafından yapılmıştır. İnşaat 1944'te başlamış, 1945'te tamamlanmıştır.

İkinci aşama; 29 Eylül 1945'te başlamış, 8 Ağustos 1950'de tamamlanmıştır. Mozole ve tören meydanını çevreleyen yardımcı binaların yapılmasını kapsamaktadır. Bu aşamada inşaatın kâgir ve betonarme yapı sistemine göre, temel basıncının azaltılması göz önünde tutularak, anıt kütesinin "temel projesinin" hazırlanması kararlaştırılmıştır. 1947 yılı sonuna kadar mozolenin temel kazısı ve izolasyonu tamamlanmış ve her türlü çöküntüyü engelleyecek olan 11 metre yüksekliğinde betonarme temel sisteminin demir montajı bitirilme aşamasına gelmiştir. Giriş kuleleri ile yol düzeninin önemli bir kısmı, fidanlık tesisi, ağaçlandırma çalışmaları ve arazinin sulama sisteminin büyük bir bölümü tamamlanmıştır.

Üçüncü aşama; Anıta çıkan yollar, Aslanlı Yol, tören meydanı ve mozole üst döşemesinin taş kaplaması, merdiven basamakları, lahit taşının yerine konulması ve tesisat işleri 1950 yılında tamamlanmıştır.

Dördüncü aşama; inşaat 20 Kasım 1950'de başlamış ve 1 Eylül 1953'te bitirilmiştir. Şeref holü döşemesi, tonozlar alt döşemeleri ve şeref holü çevresi taş profilleri ile saçak süslemelerinin yapılmasını kapsamaktadır.

Türk mimarlığında 1940-1950 yılları arası, "II. Ulusal

Yer	: Anıttepe / Ankara
Tarih	: 9 Ekim 1944 - 1 Eylül 1953
İşveren	: Milli Savunma Bakanlığı
Statik Tasarım	: Feridun Arısan
Mimari Tasarım	: Emin Onat, Orhan Arda
Yapım	: Bilgiye Ulaşılamamıştır
Müşavir	: Hamdi Peynircioğlu, Sabiha Gürayman, Said Kuran, İsmet Aka
Bedel	: Bilgiye Ulaşılamamıştır

Mimarlık Dönemi" olarak adlandırılır. Bu dönemde daha çok anıtsal yönü ağır basan, simetriye önem veren, kesme taş malzemenin kullanıldığı binalar yapılmıştır. Anıtkabir bu dönemin özelliklerini taşımaktadır.

Anıtkabir'de Selçuklu ve Osmanlı mimari özellikleri ve süsleme öğeleriyle birlikte Anadolu'nun farklı kültürlerinin izlerine de evrensel bir dille yer verilmiştir.

Dış cephelerde, duvarların çatı ile birleştiği yerde kuleleri dört yandan saran Selçuklu taş işçiliğinde testere dişi olarak adlandırılan bordür bulunmaktadır. Ayrıca Anıtkabir'in bazı yerlerinde (Mehmetçik Kulesi, Müze Müdürlüğü) kullanılan çarkifelek ve rozet denilen taş süslemeler Selçuklu ve Osmanlı sanatında da göze çarpmaktadır.

Bütün bu özellikleriyle yapıldığı dönemin en iyi örneklerinden biri olan Anıtkabir toplam 750.000 m²'lik bir alanı kaplamakta olup, Barış Parkı ve Anıt Blok'u olarak iki kısma ayrılmaktadır.

Anıtkabir kompleksi içinde Mezar Odası, Anıt Bloku, Bağımsızlık Kulesi, Özgürlük Kulesi, Kadın Heykel Grubu, Erkek Heykel Grubu, Aslanlı Yol, Tören Meydanı, Mehmetçik Kulesi, Zafer Kulesi, Barış Kulesi, 23 Nisan Kulesi, Misak-ı Milli Kulesi, Anıtkabir Atatürk Müzesi, Devrim Kulesi, Cumhuriyet Kulesi, Bayrak Direği, Müdafaa-i Hukuk Kulesi, Mozole, Şeref Holü ve Barış Parkı bulunmaktadır.

Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM) Binası

Çankaya yolu ile Dikmen yolu arasında kalan ve Milli Savunma Bakanlığı ile Genelkurmay Başkanlığı binalarının karşısına rastlayan üçgen saha Devlet Mahallesi yapılacak; mahalle, Kızılay'da Güven Anıtı ile başlayacak, bakanlık binaları ile devam edecek ve en yüksek yerde halk egemenliğini çağrıştıracak TBMM binası ile sonlanacaktır. Binanın mimari özellikleri ve genel yapısı, Türkiye Cumhuriyeti'nin gücünü ve ölümsüzlüğünü simgeleyecek biçimde; vakur, sağlam ve dayanıklı tasarlanacaktır.

Tarihçe ve Özellikler

Ankara'nın başkent olması için İsmet Paşa ve bir grup arkadaşı 9 Ekim 1923'te yasa önerisi vermiş, TBMM Genel Kurulu da 13 Ekim tarihli oturumunda öneriyi görüşerek kabul etmiştir. 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet ilan edilmesinden sonra, Ankara Türkiye Cumhuriyeti'nin başkenti olmuştur.

1932 yılında Ankara'nın yeni imar planı Prof. H. Jansen'e hazırlatılır. Prof. Jansen hazırladığı nazım planda, iş merkezleri, pazar ve çarşılar, genel park ve yeşil sahalara ve yollarla beraber, Çankaya yolu ile Dikmen yolu arasında kalan ve Milli Savunma Bakanlığı ile Genelkurmay Başkanlığı binalarının karşısına rastlayan üçgen saha Devlet Mahallesi olarak tespit edilir. Mahalle, Kızılay'da Güven Anıtı ile başlayacak, bakanlık binaları ile devam edecek ve en yüksek yerde halk egemenliğinin çağrıştıracak TBMM binası ile sonlanacaktır.

TBMM binası için uluslararası yarışma açılmasına karar verilir. 11 Ocak 1937'de çıkarılan yasayla, "Türkiye Cumhuriyetinin varlığını, yirminci asrın mimari özelliklerine uygun ve bir abide niteliğinde" yeni bir parlamento binasının yapımı için düğmeye basılır. 2. Dünya Savaşı nedeniyle inşaat yarım kalır. Savaş sonrası ise TBMM, binanın yapımını tamamen Bayındırlık Bakanlığı'na devreder.

Meclis binasının yerleşim alanı 19.372 m²'dir. Bodrum kat üzerine dört kat olarak inşa edilen binanın toplam kullanım alanı ise 56.775 m²'dir. Ön cephe uzunluğu ise 248 metredir.

550 kişilik Millet Meclisi Toplantı Salonu yukarıdan dinleyici balkonları ile çevrelenmiştir. Meclis binasında Genel Kurul Salonu'nun dışında, siyasi partilere ayrılmış 176, 415 ve 700 kişilik üç büyük toplantı salonu ile ayrıca 44 salon ve 352 küçük-büyük oda bulunmaktadır. Ayrıca yine siyasi partilere ayrılmış yönetim büroları, komisyon toplantı salonları, Meclis kütüphanesi, Meclis TV, bilgi işlem merkezi, arşiv, basın büroları, lostra salonu, PTT, Hava Yolları ve Demir Yolları bilet satış gişeleri ile Genel Sekreterlik ve bazı hizmet birimleri bulunmaktadır.

TBMM binası; dönemin kısıtlı olanaklarına rağmen, tercih edilen mimarlık üslubu ile anıtsallığı sağlayan büyük ölçek, yüksek kolonlar ve pencereler, üç boyutlu etki yaratan yapı kitleleri, iç bahçeler ve mekânların birbiri ile mükemmel uyumu ile Türkiye Cumhuriyeti'nin ideallerinin simgesi bir anıttır.

Anıtsallığı çağrıştıran neoklasik mimarlık öğeleri ile Cumhuriyetin modernize anlayışının simgesi olan parlamento binasının iç mekânlarında da aynı anıtsal etki gözlenmektedir.

Yer	: Bakanlıklar/Ankara
Tarih	: Proje: Uluslararası Yarışma 11 Ocak 1937 Yarışma Bitimi: 28 Ocak 1938 Temel Atımı: 26 Ocak 1939 Açılış: 6 Ocak 1961 (Kurucu Meclisin Toplantısı ile)
İşveren	: Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı
Statik Tasarım	: Prof. C. Holzmeister Bürosu, Arthur Waldapfel
Mimari Tasarım	: Prof. C. Holzmeister, Ziya Payzın
Yapım	: Abdurrahman Naci Demirağ, Ferit Ölçer, Muzaffer Birinci, Mebus Ergüvenç, Hayri Kayadelen, Garanti İnş. Ort., Muzaffer Budak, Hans Röllinger
Müşavir	: Latif Doğu, Adıl Denктаş, M. Ali Çıtıptıoğlu, Hilmi Tokmar
Bedel	: 12 Milyon ABD Doları

TBMM yerleşkesinin bahçe düzenlemesi için 1965 yılında bir proje yarışması açılmıştır. Bu, aynı zamanda, Türkiye'de peyzaj mimarlığı alanında yapılan ilk yarışma özelliği de taşımaktadır. Ziya Payzın'ın da aralarında bulunduğu jürinin çalışmaları sonucunda Ziraat Yüksek Mühendisi Yüksel Öztan'ın projesi birinciliğe değer görülmüştür.

İstanbul Atatürk Kültür Merkezi (AKM)

Atatürk Kültür Merkezi (AKM) gerek ismi, gerekse, tarihsel ve kültürel kimliği ile Cumhuriyet değerlerinin sembolü olmuş bir yapıdır. AKM, ulusal ve uluslararası kültürel, sanatsal etkinliklere ev sahipliği yapmaktadır.

Tarihçe ve Özellikler

İstanbul'a bir opera binası kazandırmak isteyen Bayındırlık Bakanlığı proje için çalışmalarına başlar. Süreç içerisinde binanın operayla sınırlı kalmaması, kültür merkezi niteliğine kavuşturulması uygun görülür. Bina, Atatürk Kültür Merkezi olarak adlandırılır ve ulusal, uluslararası sahne sanatları, güzel sanatların icra edilebileceği şekilde düzenlenir. Statik, tesisat, sahne tekniği ve akustik uzmanlarının da işbirliği ile yapı, içinde değişik fonksiyonlarda üniteleri kapsayan büyük bir "Kültür Merkezi" niteliği kazanır.

Binanın yapımı 1946 yılında başlar. Yer olarak Taksim seçilir. İş sahibi İstanbul Belediyesi'dir. İstanbul'un fethinin 500. Yıldönümünde hizmete açılması düşünülen binanın ilk projesi, Mimar Feridun Kip ve Rüknettin Güney'e yaptırılır. Ancak maddi olanaksızlıklar nedeniyle belirlenen tarihte açılış gerçekleşmez. Yapımın İstanbul Belediyesi tarafından yürütülemediği üzerine, 15 Temmuz 1953 tarihinde yürürlüğe giren 6165 sayılı kanun ile işin sahipliği Maliye Bakanlığı'na geçer. Binanın yapım işi ise Bayındırlık Bakanlığı'na devredilir. Bakanlık 1956 yılında yapım işini kaldığı yerden devam eder.

Proje mimar Hayati Tabanlıoğlu tarafından küçültülerek 1969 yılında tamamlanır. Hayati Tabanlıoğlu 17 yıl boyunca 26 değişik bakanla çalışarak projeyi gerçekleştirir.

İstanbul Kültür Sarayı adıyla hizmet veren bina 1970 yılında çıkan bir yangında büyük hasar görür. Hayati Tabanlıoğlu yönetiminde sürdürülen onarım çalışmaları sırasında yapıda bazı eklemeler ve değişiklikler gerçekleştirilir. Sahne projesi ise Willi Ehle'nin eseridir.

Bina bugünkü haline 1978 yılında kavuşmuştur. AKM günümüzde bin 300 kişilik çok amaçlı Büyük Salon, 750 kişilik konser salonu, 350 kişilik sinema ve oda tiyatro salonları, sergi alanları ile Türkiye'nin

Yer	: Taksim/İstanbul
Tarih	: 1946-1948 Ana blok betonarme iskeleti 1957-1969 Yapının tamamlanması 1972-1978 Yangından sonra onarım ve ekler
İşveren	: Bayındırlık ve İskan Bakanlığı
Statik Tasarım	: İsmet Aka, İlhan Kayan
Mimari Tasarım	: Feridun Kip, Ruknettin Günay, Fatin Bey (1. Aşama); Hayati Tabanlıoğlu (2. ve 3. Aşama)
Yapım	: İstanbul İmar Ltd. Şti. (İstanbul Belediyesi-Emlak Bankası Ortaklığı)
Müşavir	: İsmet Aka, İlhan Kayan, Muzaffer Binici
Bedel	: Bilgiye Ulaşılamamıştır

en büyük sanat kurumu olmuştur.

Çağdaş mimarinin bütün özelliklerine sahip olan bina birbiri ardına sıralanmış dikdörtgen prizmalar şeklinde tasarlanmıştır. İşlevselci ekolün bir temsilcisi sayılan binanın içi de sade bir biçimde tasarlanmıştır.

Yapıldığı dönem itibarıyla, Türkiye'nin en büyük sanat kurumu olma niteliğine sahip Atatürk Kültür Merkezi'nde; Büyük Salon, Konser Salonu, Oda Tiyatrosu, Çocuk Sineması, sanat galerisi, seyirciler için ayrılmış bölümler, sanatçı ve sanat yöneticileri için hazırlanma, çalışma ve dinlenme hacimleri, prova salonları, atölyeler, garaj ve depolar, tesisat odaları, çevre ve otoparklar ile hizmet binası bulunmaktadır.

